

VINICE

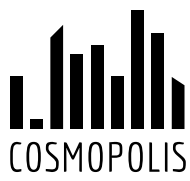
vo Francúzsku

JULIE CAPLINOVÁ

*Doprajte si pri západe slnka
lahodné šampanské s príchutou lásky*

COSMOPOLIS

VINICE
vo Francúzsku

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ
VINICE
vo Francúzsku

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 293. publikáciu.

Titul *The French Chateau Dream*, vydaný vydavateľstvom One More Chapter v roku 2023,
preložila do slovenčiny Jarmila Debrecká.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2024
Počet strán 368
Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Originally published in the English language by One More Chapter under the
The French Chateau Dream.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Julie Caplin 2023

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Jarmila Debrecká, 2024
Cover Illustration © Kateřina Brabcová

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.
Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-916-1 (ePub)
ISBN 978-80-8090-915-4 (pdf)
ISBN 978-80-8090-914-7 (print)

*Táto kniha je venovaná všetkým ľuďom,
ktorých trápia vážne rodinné problémy.
Kiežby ste uvideli svetlo na konci tunela.*

1. kapitola

Hattie vypla motor a chvíľu len tak sedela a hľadela na budovu pred sebou. Na perách sa jej objavil nesmelý úsmev, pretože to, čo videla, prevyšovalo všetky jej očakávania. V skorom popoludňajšom slnku stavba žiarila, jasné lúče sa odrážali od svetlých kamenných múrov, oslňovali ju a nútili žmúriť aj za slnečnými okuliarmi. Pravdupovediac, nebola si istá tým, čo by mala očakávať, no hoci teraz stála skôr pred rozpadajúcou sa ruinou než pred pomerne veľkolepou fasádou *château* Saint Martin, nasledujúce dva mesiace to bude pre ňu nádherný, veľkolepý, priam rozprávkový domov.

Bolo to ako zázrak, že dnes ráno vyrazila zo zamračeného daždivého Surrey a o šesť hodín neskôr už bola v krajine zaliatej slnkom, kde všetko okolo nej bujnelo a kvitlo. Mala pocit, akoby sa prebudila zo zimného spánku, a jej spontánny úsmev bol tiež dobrým znamením. Posledné mesiace sa veľa nenasmiala. Mala plné ruky práce, keď sa snažila prekonať ťažkosti života.

Zhlboka sa nadýchla sviežej vône rozmarínu a majoránky, ktorá sa šírila zo záhonov vedľa cesty. *Nový začiatok, Hattie. Nový život.* Zdvihla hlavu a znova sa pozrela na *château*.

Pokiaľ je interiér rovnako veľkolepý ako exteriér, čaká Gabby úžasná svadba. Prostredie bolo krásne, rovnako ako nádherná

krajina, ktorou prechádzala z Remeša do Saint Martin. Svieže kopce boli potiahnuté rovnomernými radmi jasne zeleného viniča, ktoré sa vlnili až k obzoru. Nekonečné rady tiahnuce sa do diaľky cez kopce a polia narušované pokrivenými pahýľmi pod rodiacimi sa korunami listov.

Hattie bola nimi fascinovaná. Viničové šlahúne sa zdali oveľa kratšie, než si predstavovala – lenže čo vedela o víne okrem toho, že sa vyrába z hrozna a že jej chutí? Takže keď už je tu, mohla by sa o ňom niečo dozvedieť. Aspoň by výber vhodného vína nebol taký odstrašujúci. Strýko Alexander vlastnil polovičný podiel vo vinárskej firme v Londýne a vždy bol veľmi štedrý, takže vozil jej rodičom exkluzívny tovar.

Keď videla, koľko peňazí jej vložili na účet, takmer vyprskla čaj. Z toho počtu núl jej prišlo zľahka nevoľno, ale na druhej strane pocítila zvláštnu eufóriu. Zdalo sa, že na svadbe jeho dcéry peniaze nehrajú rolu.

Alexander ju uistil, že v deň obradu bude mať na zámku voľnú ruku, hoci pre skupinu družičiek a hostí, ktorí zostanú dlhšie, zarezervoval celý hotel. Informoval ju, že bude mať k dispozícii gazdinú, ale vraj si môže najat' aj ďalší personál, ak to uzná za vhodné, prípadne si môže priviesť kohokoľvek iného. Hattie nikdy v živote nikoho nenajímala, a aj keď ju tá myšlienka neznepokojovala – vedela, že by to zvládla viac ako dobre –, skôr sa jej nechcelo niesť v tejto chvíli zodpovednosť za niekoho ďalšieho. To robila už príliš dlho.

Práve keď obdivovala zámok zvonku, otvorili sa vchodové dvere a objavil sa v nich vysoký muž.

„Hodláte zaklopať, alebo tam budete stáť celý deň a dúfať, že sa dvere otvoria samy?“ Jeho angličtina bola perfektná, ale francúzsky prízvuk bol nezameniteľný a podľa pobaveného výrazu na tvári mu jej úprimný obdiv k nádhere budovy pripadal zábavný.

Hattie sa začervenala a potom s noblesou zdvihla hlavu. Nemala v úmysle nechať sa niekým zastrašiť. Je predsa Hattie Carter-Jonesová a je tu kvôli práci.

Potom sa začervenala ešte viac, pretože sa jej srdce doslova zastavilo. Preboha, kto je to? Muž mal tie najúžasnejšie modré oči s najhustejšími a najtmavšími mihalnicami, aké kedy videla, a vlnité vlasy sčesané dozadu. Na sebe mal tmavoružové šortky, ktoré odhaľovali dlhé svalnaté nohy. Otvorila ústa, ale nevyšlo z nich vôbec nič.

„Môžem vám nejako pomôcť? Stratili ste sa?“

Muž zdvihol obočie a ona okamžite spoznala, že presne vie, ako na ňu pôsobí. Musela vyzerat' ako blázon, keď tam len tak stála a civela naňho.

„Dobrý deň,“ vykoktala Hattie, ale keď sa snažila ovládnuť hlas, mala ho o oktávu nižšie ako obvykle. „*Bonjour*. Som Hattie.“

„Hattie?“ Na tvári sa mu objavil úsmev. Pri vyslovovaní jej mena vynechal H a znelo to tak rozkošne sexy, až jej prebehol mráz po chrbte. „Roztomilé.“

Myslel jej meno alebo ju? To ju ešte viac vyviedlo z miery.

„V skutočnosti sa volám Harriet, ale väčšina ľudí mi hovorí Hattie, čo mám oveľa radšej, pretože... ja neviem, nemyslíte si, že Harriet znie trochu starosvetsky a tak nejako prehnane? Ja áno.“ Teraz už blábotala a on sa nad jej slovným výlevom ani nesnažil skryť pobavenie. Potom si uvedomila, že zrejme hovorí príliš rýchlo a o niečom, čo sa nedá veľmi dobre preložiť.

Pristúpila k nemu a natiahla ruku.

Prijal ju a ona mu pevne a nekompromisne potriasla dlaňou v snahe získať späť trochu dôstojnosti. Lenže vzhľadom na to, že jeho ruka úplne pohltila tú jej, to bolo celkom smiešne. Pery rozťahal do ešte väčšieho úsmevu, akoby presne vedel, čo robí. Pripadala si ako blcha, ktorú chce niekto rozpučiť novinami.

„Luc Brémont.“

Bože, len jeho hlas, keď vyslovoval svoje meno s tým božským prízvukom, ju vnútri roznežnil.

Správa sa nemožne, mala by sa čo najskôr spamätať. Akoby ju niekto držal poriadne dlho v zajatí a zrazu sa dostala do reálneho sveta. Čo bolo vlastne celkom dobré prirovnanie.

„Môžem vám nejako pomôcť?“ spýtal sa znova.

„Ja... mám tu prácu... som svadobná koordinátorka.“

„Svadobná koordinátorka?“ Zmätene sa na ňu pozrel.

Vari niečo také vo Francúzsku neexistuje? „*L'organisateur de mariage.*“

„Viem, čo je svadobná koordinátorka,“ vyhlásil a pohľadom dával najavo, že taký negramotný zase nie je. „Lenže čakal by som, že mi niekto oznámi, že prídete.“

„Volala som.“

„Kedy?“

Vari na tom záleží? Azda jej neverí?

Sebavedome k nemu vzhladla a odvetila: „Predvčerom.“

Zdvihol obočie.

„Rozprávala som sa s nejakou ženou.“ Keď o tom spätne premýšľala, tá žena sa správala celkom *odmerane* a Hattie rozpačito tápala vo vopred pripravenom rozhovore, ktorý si nechala preložiť Googlom: *Je suis l'organisateur de mariage. J'arriverai dans deux jours.* „Povedala som, že prídem. Dokonca po francúzsky,“ dodala rozhorčene, pretože nechcela, aby si myslel, že je jednou z tých povýšeneckých ľudí, ktorí očakávajú, že každý bude hovoriť po anglicky.

„Hm,“ zamrmlal Luc a jeho pekná tvár sa nakrátko stiahla, akoby ho to nepresvedčilo.

„Naozaj som sa ohlásila vopred, neobjavila by som sa tu z ničoho nič,“ pokračovala a snažila sa ho uistiť, že toto nie je jej štýl.

„Lenže svadba bude až o dva mesiace.“

„Máte pravdu, ale treba ju s rozmyslom naplánovať,“ vyhrkla, pretože si nechcela pripustiť, že by sa mohla zachovať unáhlene. Keď jej Chris dal ultimátum – buď on, alebo Francúzsko –, bez dlhého premýšľania využila príležitosť uniknúť z ich vzťahu. Usmiala sa na Luca a dúfala, že to pôsobilo víťazoslávne. „Dúfam, že to nebude problém. Pochopila som, že strýko si prenajal *château* na nasledujúce dva mesiace.“ Rozhodne nebola ochotná priznať sa mu, že si rezervovala lístok do eurotunela na najbližší termín hneď, ako to bolo možné. Blissu, agentúre pre plánovanie svadiieb, v ktorej pracovala, sa v poslednom čase príliš nedarilo, takže predpokladala, že ju radi prepustia.

„Je to tu krásne...“ Mohla by to nazývať domovom? Naozaj na takých miestach žijú obyčajní ľudia? „... *nádherné* miesto.“ Má šťastie, že sa tu môže niekoľko mesiacov zdržať.

„Áno, je to *nádherné* miesto,“ súhlasil a oči mu potemneli, „aj keď si nie som istý, či si uvedomujete, že...“ odmlčal sa, „je to fungujúce vinárstvo. A zároveň je to náš rodinný dom. Môj otec súhlasil s prenájmom zámku len preto, lebo pán Carter-Jones je náš dávny priateľ, ktorému dôverujeme.“

Táto veľmi zdvorilá pripomienka prinútila Hattie zamyslieť sa. To, že sa u neho doma v čase, keď on bude pracovať, zide celý rad oslávencov, asi nebola jeho predstava o zábave. Lenže samotná svadba je iba na jeden deň a hostia, ktorí tu zostanú celý týždeň, budú ubytovaní v hoteli. Strýko dokonca zabezpečil niekoľko miest vo vlaku Eurostar, aby niektorí hostia mohli prísť iba na deň. Pri tejto svadbe skrátka na ničom nešetril, čo bolo ešte slabé slovo. Zdvihla tašku, ktorú si predtým položila na zem.

„Ste tu len na víkend?“ spýtal sa a s nádejou pozrel na batožinu v jej ruke.

„Nie.“ Zahryzla si do pery, aby potlačila úsmev.

„Nemáte so sebou veľa vecí.“

Hattie sa zasmiala. „Kiežby.“ Pozrela sa smerom k autu, kde sa v batožinovom priestore nachádzal ďalší objemný kufor.

„Aha.“ Rýchlo mu to došlo. „Chcete s tým pomôcť?“

„Nie, to je v poriadku,“ odvetila Hattie a dúfala, že si nemyslí, že ho považuje za majordóma a sluhu – na to bola príliš sebestačná. „Mrzí ma, že ste ma nečakali, ale nepotrebujem, aby okolo mňa niekto poskakoval.“

„Tak fajn,“ poznamenal sucho.

Zamračila sa, zrazu už mala dosť toho neustáleho našľapovania po špičkách okolo krehkého mužského ega. Toho si užila až-až. Ostrým tónom vyhlásila: „Ponúkam zmier, olivovú ratolesť. Ospravedlňujem sa, že ste nevedeli, že prídem, ale som tu.“ Jednoducho to bude musieť prehryznúť.

Odmlčal sa a na jej prekvapenie ju obdaril očarujúcim úsmevom, ktorý jej podráždil všetky nervové zakončenia. Prešiel k autu, otvoril kufor a vytiahol z neho jej batožinu, akoby bola ľahučká sťahy páperový vankúš. Na rukách mu trhlo vytrénovanými svalmi a Hattie pocítila zvláštne zovretie v podbrušku.

„Iste,“ povedal, obzrel sa a znova sa na ňu usmial. „Aj ja by som sa mal ospravedlniť. Nikdy predtým sme tu nič také neorganizovali, takže je to pre nás nové a musíme sa učiť. Nepôjdete ďalej?“

Nasledovala ho do priestrannej haly zaliatej slnečnými lúčmi, ktoré dodávali svetlozltým stenám zlatistý nádych. Aróma kvetov naaranžovaných v obrovskej váze umiestnenej na elegantnom stolíku prevoňala vzduch letom a niečím, čo Hattie považovala za šťastie. Na okamih sa zastavila. Vôňa v nej vyvolala povznesenú náladu. Veľkolepé schodisko z bieleho mramoru, z jednej strany chránené kovaným zábradlím čiernej farby, sa z galérie na poschodí

vinulo do haly, zaoblené a vyleštené nízke schodíky sa prelievali a kopili ako vlečka svadobných šiat. Hoci tu nebolo práve veľa nábytku, všetko bolo vynikajúco zariadené, vrátane úzkych stolíkov so štíhlymi nohami vykladanými zlatom a perleťou, ktoré boli rozmiestnené okolo stien, a elegantných bronzových sošiek žien v štýle art déco, naaranžovaných tak, aby ich krehká krása priťahovala pozornosť.

„To je...“ Hattie nenachádzala slová a len pozerala vytreštenými očami. Toto bol reprezentačný zámok so všetkým, čo k tomu patrí. Bolo ťažké si predstaviť, že tu žijú skutoční ľudia.

„Pekné, však?“ žmurkol na ňu Luc a rýchlo zamieril k zadnej časti budovy. Zrýchliła tempo, aby mu stačila, a obdivovala látku šortiek, ktoré mu obopínali celkom pekne vypracovaný zadok.

Áno, bolo to úplne nevhodné! No musela uznať, že je fešák. Samozrejme, úplne mimo jej ligy. Spomenula si na svojho expriateľa Chrisa a jeho vytáhané tričká s potlačou heavymetalových kapiel a staré bežecké nohavice. Zovrelo jej srdce – nebol vždy taký. Keď boli na univerzite, s obľubou nosil košeľe s golierom. Lenže jeho nároky na obliekanie sa znižovali s klesajúcou chuťou do života. Lenže čo mohla urobiť viac pre to, aby ho povzbudila? Snažila sa ho donútiť, aby sa aspoň kvôli nej trochu upravil. No ak človeka do niečoho veľmi nútite, tak ho len otráivate. A Hattie si pripadala ako poriadna dobieďačka. Rozchod s Chrisom bol stále čerstvý a nedoriešený. Akosi sa nedokázala ubrániť pocitu viny.

Luc zabočil na dlhú chodbu, ktorá sa tiahla po celej dĺžke domu a bola rovnobežná s priečelím. Zaviedol ju do obrovskej kuchyne a hneď bolo jasné, že je to srdce domu. Strop zdobilo niekoľko vkusných drevených trámov, na ktorých boli zavesené tri veľké starožitné sklenené lampy. Všetko ostatné vrátane dvoch komôd, dlhého rannajkového baru a dvanásťmiestneho jedálenského stola bolo v krásne

zladených odtieňoch bielej a sivej, až na žiarivé odlesky medených panvíc zavesených na stojane nad veľkou antikorovou grafitovosivou varnou doskou. Napriek vycibrenému a elegantnému štýlu pôsobila miestnosť domácky a priamo nabádala, aby ste sa posadili a chvíľu zostali. Hattie sa nemohla ubrániť úsmevu, ktorý sa jej rozlial po tvári, keď stála v hrejivých slnečných lúčoch prebíjajúcich sa dovnútra dvojitými francúzskymi dverami vedúcimi na peknú terasu.

„To je nádhera,“ vydýchla.

„Som rád, že sa vám tu páči. Neprežil by som, keby ste sa tu cítili nepríjemne, keď tu budete tak dlho.“

Bože, to sú všetci Francúzi takí priami? Aj keď... aby bola úprimná, jeho ironické slová miernil šibalský úsmev na tvári.

„Dáte si kávu alebo máte radšej čaj?“

„Viete, nie každý Angličan si dáva popoludňajší čaj,“ odvrkla a cítila, ako sa v nej opatrne prebúdza obvyklá bojovná nálada. Ne nechala sa len tak niekým vyviesť z rovnováhy, ale tu to bolo iné. Možno to bolo tým, že si pripadala ako ryba na suchu, úplne mimo svojej komfortnej zóny.

„Nejaký čas som žil v Londýne a tú príšernú instantnú brečku pili všetci spolubývajúci v podnájme.“ Otriasol sa, no stále sa pritom usmieval. „Bolo to príšerné.“

„Nájdu sa však aj Briti, ktorí milujú poriadnu kávu,“ odpovedala s úsmevom. „Rodine sa nepáči, že sa čaju ani nedotknem, aj keď sa zdá, že ostatní sú ním posadnutí. Ja si radšej dám poriadnu šálku kávy... kedykoľvek.“

„Začínate sa mi páčiť.“

Hoci vedela, že tie slová v skutočnosti nič neznamenajú, srdce jej pobavene zaplesalo.

„Je v tejto skrinke, môžete si ju pripraviť, kedykoľvek na ňu dostanete chuť.“ Otvoril dvierka a ukázal na sklenu nádobu

s kávovými zrnkami. „Tamto je mlynček a french press. Mlieko nájdete v chladničke a šálky sú tamto v kredenci.“

„Skvelé, vďaka,“ vyhlásila Hattie s úsmevom. Dal jej jasne najavo, že ju nikto obsluhovať nebude. Prešla k príborníku a zobrala si šálku. Celou cestou z Calais sa nezastavila a za šálku dobrej kávy by pokojne aj vraždila. Bohužiaľ, odhadla ho zle, pretože v rovnakej chvíli urobil krok vpred, aby sa natiahol po pohári s kávou a Hattie mu vrazila nos priamo do brady.

„Au!“ zvolala a ostrá bolesť jej vohnala slzy do očí. *Panebože, prečo rana do nosa vždy tak bolí?*

„Veľmi sa ospravedlňujem,“ vyhrkol, s obavami zdvihol ruky a jeho francúzsky prízvuk bol zrazu oveľa silnejší.

„Nie, bola to moja chyba,“ podarilo sa jej zamrmlať a jemne si pomasírovala nos, akoby tým chcela potlačiť bolesť.

„Podďte, posadte sa.“ Chytil ju za ruku a dovedol ju k jednej zo stoličiek s vysokými operadlami.

„To je v pohode,“ odvetila a stisla si nos, pretože cítila, ako jej z jednej nosovej dierky vyteká horúci pramienok. V panike sa vymanila z jeho zovretia, zamierila k drezu a pritom mu šliapla na nohu. Posledné, čo by si priala, bolo, aby všade kvapkala krv.

„... páčte,“ zamumlala a uvedomila si, že jej do dlane tečie čoraz väčšia záplava červenej. Prebehla okolo neho a len tak-tak sa dostala k veľkému drezu.

Na biely porcelán dopadali žiarivé šarlátové kvapky, ktoré na vlhkom hladkom povrchu rozkvitali ako červené kvety. Zovrela jej vnútornosti, rozhojdal sa jej žalúdok a bojovala s prívalom paniky.

„Tu máte.“ Strčil jej pod nos kuchynskú papierovú utierku. Rýchlo ju schmatla, pritom si pritisla jeho ruku na tvár a udrela ho laktom do rebier.

„... páčte,“ zopakovala. *Preboha, môže to byť ešte horšie?*

Pozrela sa dole a okamžite si uvedomila, že to bola chyba. V hlave sa jej rozbúšili tisíce kladiviek. Šarlátové kvety sa rozvinuli ako puky pivoniek. Prosím, nedopuť, aby som omdlela.

Ach... svet okolo nej akoby sa vznášal na vode, akoby sa vytrácal a potom... už nebolo nič.

* * *

Prebudiť sa v náručí prítiažlivého Francúza by sa určite zaradilo do prvej desiatky najlepších snov, ale len v prípade, že nie ste celí od krvi a neurobíte zo seba úplnú hlupaňu.

Zasnívane naňho zažmurkala a usmiala sa. Prečo by nie? Bol očarujúci. S takou vizážou sa na neho zrejme lepili samé super modelky alebo super úspešné ženy, ktorým sa hrnuli peniaze skôr, než sa ráno nalíčili.

„Ste v pohode?“ spýtal sa a vyzeral veľmi znepokojene. Možno by mala omdlievať častejšie. Bolo celkom príjemné byť pre zmenu tým, o koho je postarané.

„Asi áno,“ zašepkala a driapala sa na nohy, aby sa mu vymanila z náručia. Vážne neznášala, keď sa o ňu niekto staral. Hneď ako sa jej to podarilo, rýchlo si uvedomila svoju chybu – mala pocit, akoby sa jej hlava voľne vznášala nad telom, a znova sa jej podlomili kolená.

„Pokoj, držím vás.“

To si uvedomovala až veľmi dobre. Jeho hlas s tým božským francúzskym prízvukom bol taký upokojujúci... No mohla sa ocitnúť v ešte trápnejšej situácii? Ležala na podlahe, hlavu mala položenú na jeho kolenách, zatiaľ čo on jej držal pri nose chuchvalec papierových vreckoviek. Našťastie sa zdalo, že po tej prvej prudkej záplave jej krvácanie z nosa ustalo. Ach, bože, myklo ňou. V tejto polohe sa mohla pozeráť len na jediné miesto, a to na neho. Bolo

to všetko až príliš osobné a zdalo sa, že sa jej v žalúdku vyľahol roj motýľov, ktoré sa rozleteli zakaždým, keď sa na ňu pozrel tými živými modrými očami a skúmal jej tvár.

„Myslíte si, že už dokážete vstať?“

„Dáte mi ešte chvíľku?“ Pripadala si, akoby ju niekto hodil do práčky, zapol ju na vysoké otáčky a potom ju vyplul von, takže sa cítila ako pokrčený kus handry.

„Máte skvelú angličtinu.“ Vážne to vyslovila nahlas?

„Vďaka.“

„Je veľmi... veľmi dobrá,“ dodala s vedomím, že to hovorí len preto, aby niečo povedala a nevyletela z nej nejaká hlúposť.

„Žil som v Londýne. Po univerzite som tam pracoval v otcovej firme. Už je vám lepšie?“

„Hm... áno. Ospravedlňujem sa.“ Zrejme mal na práci lepšie veci ako sedieť na dlážke v kuchyni so slečinkou v ťažkostiach.

„Skúste sa postaviť,“ vyzval ju a pomohol jej najprv posadiť sa a potom aj postaviť. Znova sa jej podlomili kolená a zatočila sa jej hlava, takže ju Luc vzal do náručia a odniesol k stolu, kde ju opatrne posadil na stoličku. *Je azda hriech, že sa mi páči, keď ma niekto drží v náručí?* pomyslela si.

„Urobím vám kávu a potom radšej zavolám Solange, našej domácej, že ste prišli. Bude sa cítiť trápne, že nestihla pripraviť izbu, a bude sa vám ospravedlňovať.“

„To ja sa ospravedlňujem.“ Hattie cítila povinnosť opäť sa ospravedlniť.

„To asi robíte často, však?“ poznamenal a ona sa pristihla, že ju jeho posmešný úškrn fascinuje.

„Ospra...“ Usmiala sa na neho, keď sa mu zablysko v očiach, a v hrudi pocítila zvláštne šteklenie.

„Budem sa musieť vystahovať?“

„Ehm... ja...“ Nemala tušenie. Niečo také jej vôbec nenapadlo. „Myslím si, že nie. Teda aspoň až do svadby nie. Viete, tak ďaleko som ani nepremýšľala. Nechcem vás vyhodiť z vlastného domu. Vlastne ani neviem, na čom ste sa dohodli. Nejaká zmluva alebo dohovor asi neexistuje, všakže?“ spýtala sa a uvedomila si, že sa do tejto akcie možno vrhla trochu unáhlene.

Keď sa dozvedela, že sesternica Gabby svadobnú koordinátorku uprostred príprav vyhodila, požiadala strýka Alexandra, či by nemohla nastúpiť na jej miesto. Tak zúfalo sa snažila nájsť cestu zo zabehnutých kolají, ktoré boli hlbšie ako Mariánska priekopa.

Luc sa uškrnul. „Pokiaľ viem, tak nie. Je to len ústna dohoda medzi Alexandrom a mojím otcom. A ako otec tvrdí, podnikali spolu posledných dvadsať rokov, tak prečo by to mal byť problém? Budeme to musieť nejako zvládnuť, pretože by som bol, pochopiteľne, radšej, keby som sa nemusel sťahovať.“

„Samozrejme,“ súhlasila. Bola to obrovská stavba s mnohými izbami, takže sa tam nachádzalo dosť miesta pre všetkých. Prekvapilo ju, že svadobčania nebudú bývať priamo na zámku, ale strýko jej vysvetlil, že pre pôvodnú koordinátorku svadby bolo príliš náročné organizovať niečo také z Anglicka, keď nevidela *château* na vlastné oči. Hattie nadobudla dojem, že svadba na francúzskom zámku je pre ňu skôr problém než výzva. A tiež, že by bola oveľa radšej, keby sa svadba konala priamo v Surrey. „A čo gazdiná? Býva tu tiež?“

„Volá sa Solange a žije v zrekonštruovanom prístavku, v niekdajších stajniach. Otec nepovažoval za potrebné povedať jej o týchto prípravách ani o tom, čo sa od nej očakáva. O svadbe som ju zatiaľ neinformoval ani ja.“ Zovrel pery, zjavne sa mu tá predstava nepáčila. „A ak vám môžem poradiť, žiadnu veľkú pomoc od nej nežiadajte. Už aj tak má dosť veľa práce s chodom domácnosti, na ktorú je sama.“

„Fajn,“ zamumlala Hattie a okamžite si predstavila gazdinú ako pani Danversovú z románu *Mŕtva a živá*, ktorá by sa dosť nahnevávala, keby ju niekto požiadal o prácu navyše.

„Viete, nie som si istý, aké sú pravidlá, ale dám vám kľúč.“ Otočil sa, zašmátral v zásuvke veľkej nabielo natretej komody a potom jej podal dlhý čierny železný kľúč. Niežeby sa jej vošiel do kabelky. Chvíľu sa naň pozerala. *Ten rozhodne nebudem môcť nosiť v zadnom vrecku džínsov.*

Luc si jej výraz vyložil správne: „Nebojte sa, vchodové dvere zamykáme málokedy. Len v prípade, že odchádzame preč na dlhší čas. Je to skôr symbolické povolenie, že sa môžete sama voľne pohybovať po dome.“

„Nie je tu práve málo priestoru. Nemyslím si, že by sme o seba zakopávali.“

„Ste si istá?“ spýtal sa, šibalsky zdvihol obočie, uškrnul sa a pomasíroval si spánok.

„Prepáčte, ale normálne nie som taká nešikovná. To len... vy... jednoducho ste ma... vyviedli z miery.“ Zdesila sa, keď si uvedomila, ako blízko bola k tomu, aby povedala *oslnili*.

„Obvykle mi ženy nepadajú k nohám, Hattie.“ Prialo si, aby nevyslovoval jej meno. Rozhodne nie týmto super sexy spôsobom. Zakaždým, keď počula svoje meno bez H, sotva dokázala myslieť jasne.

„Naozaj?“ spýtala sa a uvedomila si, že to nemala povedať nahlas.

„Naozaj nie. Už je vám lepšie? Viete, bol som práve na ceste do viníc.“ Pozrel sa na hodinky. „Mal som tam byť už pred polhodinou.“

Prikývla, nehodlala sa mu znovu ospravedlňovať. Neustále ospravedlňovanie ju začínalo rozčulovať – obvykle sa tak ponížene nesprávala, skôr bola vždy na koni.

„Nemám čas ukázať vám to tu. Vyberte si izbu, ktorá sa vám páči a...“ Pokrčil plecami. „Keby ste ma potrebovali, bývam na najvyššom poschodí. Až pod strechou.“

Hattie prižmúrila oči, ale jeho úprimný, priateľský úsmev nič neprežrádzal. Bol si vedomý svojich slov? Alebo sa iba niečo stratilo v preklade medzi angličtinou a francúzštinou? Nebola si istá. Tento šarmantný Francúz ju úplne ohromil.

2. kapitola

Luc kráčal dole k vinici a z jeho pohľadu nebolo ťažké vyčítať zlosť a podráždenie. Mal chuť odprevadiť otca zo sveta pomalou, bolestivou smrťou. Po všetkých tých rokoch konečne toho starého bastarda presvedčil, aby mohol toto vinárstvo viesť, a on naňho hodil takúto záležitosť.

Hattie, tej svadobnej koordinátorky, nepriznal, že prišiel len niekoľko hodín pred ňou a ani si nestihol vybalit' batožinu. Bol z nej úplne pať. Dostala ho jasnými hnedými očami a podmanivým úsmevom. Akoby ju už odniekiaľ poznal.

No hoci bola roztomilá – naozaj veľmi roztomilá –, netúžil po žiadnom ďalšom strese spojenom so svadbou. *Ako mu to ten starý bastard mohol urobiť?* Jedno mu však bolo jasné – nemienil sa nechať do toho kolotoča zatiahnuť. Hattie to bude musieť zvládnuť sama. Spomenul si na Solange a na poslednú návštevu u nej, keď stále trúchlila nad manželovou smrťou. Hoci život s ním nebol jednoduchý, zdalo sa, že si manželkinu dušu zobral so sebou a zanechal tu na svete jej telo vznášajúce sa po zámku a jeho okolí. Luc zavrtel hlavou. Nepáčilo sa mu, akým smerom sa uberajú jeho myšlienky.

Nedajbože, aby si otec myslel, že svadby sú dobrým zdrojom príjmov, a umožnil tu ďalšie podobné akcie! Čo keby sa rozhodol

prenajímať aj izby? Luc sa zastavil pred vchodom do tehlovej pivnice. Ešte si pamätal svoju prvú návštevu tu. Ako malého chlapca ho sem priviedla hrôzu naháňajúca prateta Marthe, ktorá stála za vyhláseným miestnym šampanským Saint Martin. Rovnako ako mnoho priekopníčok šampanského, vrátane legendárnej madam *Clicquot*, pokračovala Marthe v odkaze svojho manžela po tom, čo počas vojny zomrel v pracovnom tábore. Svoju činnosť v malej rodinnej firme ukončila iba pred pätnástimi rokmi, keď v osemdesiatke dostala mŕtvicu.

Už v detstve v ňom vzbudila úctu k významu tejto budovy a k histórii jaskýň, ktoré pod ňou pred stáročiami vykopali rímski otroci pri ťažbe kriedy a ktoré sú ideálnym miestom na skladovanie kvasiaceho šampanského, pretože poskytujú stálu teplotu s presne danou vlhkosťou.

„Luc!“

Otočil sa za nadšeným hlasom a uvidel, ako sa k nemu rúti priateľ Alfons. Ako súčasný *vigneron* bol zodpovedný za pestovanie hrozna. Spustil prúd vzrušenej francúzštiny. „Luc, tak rád ťa vidím.“ Potľapkával ho oboma rukami po pleciach. „Konečne si tu.“

„Konečne?“ spýtal sa Luc. „Veď som ti napísal až dnes ráno, že prídem!“

„Jasné, ďalšia z tvojich letných návštev Marthe, všakže? Už si za ňou bol?“

„Ešte nie. Dáva si svoj pohár brandy.“

„Tá nás všetkých prežije, veď je vlastne tak trochu naložená v liehu. Takže ako dlho tu plánuješ ostať tentoraz?“ Alfons naklonil hlavu nabok.

Luc sa naňho široko usmial a s nadšením mu oznámil novinky. „Nejakú chvíľu.“

„To je dobre. A aká dlhá je tá *chvíľa*?“

Luc sa odmlčal. „Dost' dlhá na to, aby sme vyrobili nejaké víno. Vyrobíme to najlepšie šampanské, aké kedy Saint Martin ochutnal.“ Odkedy Marthe odišla do dôchodku, hrozno sa každoročne predávalo miestnemu vinárskemu družstvu. Lenže to chcel Luc zmeniť.

Alfonz sa naňho pozeral a žmurkal, akoby registroval každé slovo zvlášť.

„Žartuješ? Vážne? Tomu neverím!“ Alfonsovi sa rozžiarila tvár a stisol Luca vo svojej medvedej náruči, až z neho takmer vyžmýkal život. Postavou bol Alfons takmer dvakrát väčší ako Luc. „Konečne si toho starca presvedčil!“

„Dohodli sme sa.“ Luc sa rozhodol, že Alfonsovi nespomenie, že budúcnosť výroby šampanského závisí od tohto jedného ročníka, a tak len nejasne dodal: „Je tu pár podmienok, ale nič, čo by nás trápilo.“ A o konaní svadby povie Alfonsovi neskôr. Zatiaľ mohli oslavovať splnenie snov, o ktorých hovorili od svojich dvadsiatich rokov, a to doslova.

„To by sme mali zapíť. Poď, mám tu jednu fľašu. Vie *maman*, že si tu?“

„Ešte nie. Doma som ju nevidel. Ako sa jej darí?“

Alfons stisol pery a ľahostajne pokrčil plecami. „V podstate stále rovnako.“

Luc sa už ďalej nevypytoval, nechcel vyzvedať. Obaja si robili o Solange starosti – o to, ako sa od smrti svojho manžela, Alfonsovho otca, správa. Alfons si s otcom nikdy nerozumel, aj keď vo viniciach v Saint Martin pracovali bok po boku. Možno práve preto sa s Lucom tak zblížili, hoci obaja pochádzali z rozdielneho prostredia. Niežeby sa o svojich otcoch bavili, ale bolo to ich spoločné spojenie.

Alfons ho potľapkal po chrbte. „Tak to sa tu budeš chcieť trochu porozhliadnuť, však?“ Zaviedol Luca k budove. „Vlastne sa tu

nič nezmenilo,“ poznamenal a vošiel dovnútra. Veľká hala pôsobila prázdny, opusteným dojmom, hoci v nej bolo uskladnené všetko vybavenie na zber, prerezávanie viniča a ošetrovanie hrozna. Nachádzali sa tu veľké zelené debny naukladané na seba ako veže z lega, na hákoch na stene bol úhľadne vyrovnaný rad záhradníckych nožníc, ale aj tých bežných, kožených rukavíc a opaskov na zavesenie náradia. Víno sa tu síce už nejaký čas nevyrábalo, ale Alfons udržiaval vinicu aj pivnice v perfektnom stave.

„Chceš sa pozrieť do jaskýň?“ spýtal sa.

„Ako si to uhádol?“ usmial sa Luc.

„Vidím ti to na očiach, si ako pes na stope. Počkaj, až budeme mať naše víno a niekoľko fliaš si vypijeme. Tam dole zaspíš ako decko pri maminom prsníku.“

„Poznáš ma dobre, ale kým stočíme do fliaš prvý ročník, ešte to chvíľu potrvá.“

„Jasné, ale vieš si predstaviť, aké to bude nádherné?“ Alfons vyčaril úsmev a zamieril k širokému schodisku vedúcemu dole do jaskýň. „Mohli by sme robiť aj prehliadky vinárstva. Toto vyzerá dosť romanticky,“ ukázal na elegantnú špirálu schodov z kriedových dosiek olemovaných tehliami a povzdychol si. „Predpokladám, že na výťah ešte dlho nenašetríme.“

Luc sa zasmial. „Možno, až budeme takí veľkí ako Taittinger. Okrem toho som si hovoril, že toto nádherné schodisko je súčasťou identity našej značky. Mohli by sme ho dať na etikety.“

„Na etikety?!“ zdesil sa Alfons. „Schodisko na fľaši? To hádam nie! Vieš, ako vyzerajú etikety Taittinger, Moët, Bollinger alebo Veuve Clicquot?“

„Práveže viem. Všetky vyzerajú veľmi podobne. Pokiaľ má byť Saint Martin úspešný, musí sa nejako odlišovať. Spomeň si na vína z Nového sveta a ich etikety.“ Alfons si odfrkol.

Luc zdvihol ruku, nechcel sa púšťať do hádky, o ktorej vedel, že by bola zbytočná. Ak chce zaviesť nové metódy a postupy, má pred sebou ťažkú úlohu. Musí si vyberať bitky, ktoré stojí za to vyhrať, a toto nebola tá, kvôli ktorej by sa chcel s Alfonsom dohadovať hneď v prvý deň.

„Je to len nápad. K etiketám a fľašiam máme v tejto fáze ešte ďaleko. Potrebujeme dobrú sezónu, aby sa urodilo skvelé hrozno. A viem, že toto máš v rukách ty.“

„Páni! Už sa nemôžem dočkať, až tomu pankhartovi Gillesovi Robanovi poviem, že tento rok neuvidí z našej úrody ani stravec.“ Radostne si pošúchal ruky. „Vie to už Marthe?“

„Ešte nie. Zájdem za ňou popoludní a oznámim jej túto dobrú správu. Chcem ju vyspovedať a dozvedieť sa niečo viac o histórii tohto miesta. Pozná veľa príbehov. S jej znalosťami by sme mohli spísať sprievodcu po vinárstve.“ Luc sa odmlčal a zadíval sa na schodisko. „Ak zoženieme dosť peňazí, bolo by dobré zlepšiť prístup do jaskýň. A znalosť histórie bude dobrý marketingový ťah.“

Jaskyne v Saint Martin mali v priebehu rokov pohnutú históriu, hrali úlohu v prvej i druhej svetovej vojne a poskytovali úkryt miestnym obyvateľom aj členom odbojovej skupiny *Maquis*.

„Vraví sa, že bola v odboji a raz zabila človeka holými rukami,“ poznamenal Alfons. „Neprekvapilo by ma to, ale nikdy to nepoprela ani nepriznala a rozhodne o tom nechce hovoriť.“

Luc si dokázal predstaviť, ako jeho statná a silná prateta robí, čo je potrebné, bez akéhokoľvek rozruchu. Bola veľmi praktická a rozhodná, ale po sláve netúžila.

Zostúpili do slabo osvetlených jaskýň a Lucovi naskočila husia koža. Malo mu napadnúť vziať si so sebou flísovú bundu.

Nezvyčajne teplé jarné slnko ho dnes ráno zlákalo, takže mal na sebe len tričko s dlhými rukávami.

Pred nimi sa tiahli regály, na ktorých boli uložené fľaše šampanského na druhé kvasenie. Tmavé drevené regály stáli v rade ako vojaci na hliadke, mlčky a nehybne v ponurom svetle. Napriek strohému prostrediu, tmavému drevu na pozadí bielych kriedových stien a chladnému suchému vzduchu sa Lucovi tu dole páčilo. Práve tu sa diali všetky kúzla, tu sa hroznová šťava premieňala na niečo úplne iné. Magická premena za prispenia prírody, pri ktorej človek nikdy nemohol presne odhadnúť výsledok. Na konečný produkt malo vplyv toľko faktorov: počasie, zber, prerezávanie – a to ovplyvňovalo len kvalitu hrozna. Hovorí sa, že víno sa rodí vo vinici a záleží na miestnom prostredí, pôde, počasí, na orientácii svahov, dokonca aj na tom, kde presne sa na svahu vinič nachádza, či je pôda dobre odvodnená, dobre vyživovaná... Vo francúzštine to vyjadruje jedno slovo *terroir*. S týmito zásadami vinárstva Luc vyrastal, ale nedávne cesty na Nový Zéland a do Austrálie ho prinútili začať uvažovať inak. Návšteva niektorých výrobcov skvelého vína na druhom konci sveta mu otvorila oči a naučila ho, že na výslednú kvalitu vína môže mať významný vplyv aj vinár. Presvedčiť Alfonsa, ktorý sa narodil a vyrástol v oblasti Champagne, môže chvíľu trvať a už teraz tušil, čo si Marthe pomyslí o tom, čo by niektorí mohli označiť za radikálne myšlienky.

Po prehliadke jaskýň, pri ktorej im behal mráz po chrbtoch, sa muži vrátili hore do haly. Luc nastavil tvár slnku, vďačný za hrejivé teplo, a okamžite si spomenul na nového hosta a na to, ako sa Hatie vyžívala v jasných slnečných lúčoch, akoby nevidela slnko celé mesiace. Vybavil si spôsob, akým sa svetlo odrážalo od plavej farby jej vlasov a zvýrazňovalo jej spíšku pier na tvári.

Pier, ktoré si priam pýtali bozk.

Z tohto ročníka mám dobrý pocit," vyhlásil Alfons.

„Fajn,“ odvetil Luc, keď sa vrátil do reality. „Rád by som tu zaviedol nejaké zmeny.“

„Výborne.“ Druhý muž si pretrel ruky. „Vyrobíme spolu úžasné víno. Musíme sa modliť za dobré počasie a skvelú úrodu. Poďme si teraz u *maman* dať niečo pod zub a ja prinesiem šampanské.“

Luc sa pozrel na hodinky. Bolo pol šiestej. Prtetu bude lepšie navštíviť až ráno.

„Yvette má tiež nejaké novinky.“

„Yvette?“ Alfonsova sestra bola v mladosti postrachom jeho života, lebo sa rozhodla, že ho musí uhnáť. Luc dúfal, že o neho už dávno stratila záujem.

„Áno.“ Alfons sa nezbedne usmial. „Je zase späť.“